

VYDĚDĚNĚC

Té noci hradní pán měl těžké sny
a jeho hostům do rána se zdálo
o rakvích, strašidlech a umrlcích...

John Keats

Nešťastný je ten, jehož vzpomínky jsou naplněny pouze hrůzou a smutkem. Ubohý je ten, jenž se ohlédne a vidí hodiny strávené o samotě v obrovských ponurých komnatách se stěnami pokrytými hnědými drapériemi a řadami polic, plnými starých knih, které dohánějí k šílenství; nebo si připomene hodiny plné bázně, probdělé v šeru pod bizarními, ohromnými, jakoby vínem porostlými stromy, které tiše pokyvují pokroucenými větvemi kdesi vysoko nad hlavou. Tolik mi dali bohové - mně, zmámenému, zklamanému, vyprahlému, zlomenému. A přesto jsem jaksi uspokojen a zoufale se upínám k těmto nesmazatelným vzpomínkám, když má mysl čas od času hrozí, že zabloudí k něčemu *onačejšímu*.

Nevím, kde jsem se narodil, vím jen, že hrad byl nekonečně starý a nekonečně hrůzný, plný temných průchodů a s vysokými stropy, kde oči mohly zahlédnout pouze pavučiny a stíny. Kameny v bortících se chodbách se leskly vlhkostí a navíc vše prostupoval prokletý zápach jakoby z navršených těl mrtvých generací. Nikdy se zde nerozednívalo, zapaloval jsem si tedy svíce a hledal úlevu

* Přeložila Jiřina Hauková

v pohledu do jejich světla; venku nesvítilo slunce, protože ty hrozné stromy vysoko převyšovaly nejvyšší přístupnou věž. Pouze vrchol jedné z černých věží pronikal stromy až do nepoznaného nebe, ale věž se zčásti zřítíla a nebylo možné na ni vystoupit, snad jen krkolomně šplhat přímo po zdi vzhůru, kámen po kameni.

Určitě jsem tam žil velmi dlouho, ale nedokážu ten čas změřit. Někdo o mě musel pečovat, i když si nemohu vybavit nikoho jiného kromě sebe; jedinými živými tvory kolem byli nehlukní netopýři, pavouci a krysy. Mám za to, že ať už se o mě staral kdokoli, musel být velmi, velmi starý, protože v mých prvních představách se živá bytost podobala mně, byla však znetvořená, seschlá a chátrající, stejně jako hrad. Neviděl jsem pranic bizarního v kostech a lebkách roztroušených tu a tam po kamenných kryptách hluboko mezi základy. Tyto věci mi prapodivně splyvaly s všedními zážitky a považoval jsem je za daleko přirozenější než barevné obrázky živých bytostí, které jsem nacházel v mnoha tlejících knihách. Z těchto knih jsem se naučil všemu, co znám. Žádný učitel na mě nenaléhal, ani mě nevedl, a za celé ty roky mi v uších nezazněl lidský hlas - dokonce ani můj vlastní; neboť i když jsem o řeči četl, nikdy mě nenapadlo pokusit se promluvit nahlas. O svém vzhledu už jsem neuvažoval vůbec, protože v hradu nebylo jediné zrcadlo, pouze instinktivně jsem tíhnul k mladistvým postavám, jejichž kresby a malby jsem viděl v knihách. Cítil jsem se mlád, protože jsem si pamatoval tak málo.

Venku, za hnijícím vodním příkopem a pod temnými němými stromy, jsem často lehával a hodiny snil o tom, co jsem četl v knihách; toužebně jsem si představoval sebe sama uprostřed jásavého davu, v sluncem zalitém světě, daleko za nekonečným lesem. Jednou jsem se pokusil z lesa uprchnout, ale čím více jsem se vzdaloval od hradu, tím hustší byly stíny a tížeji na mne doléhala hrůza

vznášející se ve vzduchu; o překot jsem běžel zpět ve strachu, že zabloudím v labyrintu nočního ticha.

Tak jsem za nekonečného soumraku snil a čekal, i když jsem nevěděl, na co čekám. Pak, ve stinné samotě, má touha po světle vzrostla tak šíleně, že už jsem dále nedokázal setrvat v klidu, a zdvihl jsem v prosbě sepjaté ruce k osamělé černé věži, která strměla nad stromy do nepoznaného nebe. A nakonec jsem se rozhodl zlézt tu věž, i když jsem se mohl zřítit; neboť lépe bylo zahlédnout byť jen na okamžik nebe a zahynout, než dále žít, aniž bych spatřil den.

V zatuchlém šeru jsem stoupal po ošlapaných, věkovitých schodech, až jsem došel k místu, kde schody končily; očekával mě smrtelně nebezpečný výstup po malých výčnělcích, o které jsem opíral chodidla. Strašlivý a hrůzný byl ten mrtvý kamenný válec věže beze schodů, černočerný, pobořený a opuštěný, a poplašení netopýři, jejichž křídla mě bez hlesu mýjela, věstili zlo. Ale tísnivější a hrozivější bylo, jak pomalý byl můj výstup. Ač jsem stoupal, seč jsem stačil, temnota nad hlavou neřídla a mě prostoupil nový závan pachu jakoby všudypřítomné, prastaré prsti. Zachvěl jsem se, když jsem pomyslel, proč nemohu dosáhnout světla, a rád bych byl obrátil svůj zrak dolů, kdybych se odvážil. Zmocnil se mě pocit, že mě náhle zastihla noc, a já maně zašátral volnou rukou po okením výklenku, kterým bych mohl vyhlédnout ven a vzhůru, a zkusil uhodnout, v jaké výšce jsem se ocitl.

A tu najednou, po nekonečné době, kdy jsem v hrůze a nevidomý šplhal vzhůru tou hlubokou a zoufalou propastí, ucítil jsem, že se hlavou dotýkám něčeho pevného, a já věděl, že to musí být střecha, nebo alespoň jakási podlaha. Zdvihl jsem volnou ruku a ve tmě ohmatával překážku; byla kamenná, neústupná. Vystavil jsem

01

se smrtelnému nebezpečí a vydal se okolo šachty věže, přimykaje se i k sebenepatrnější opoře, kterou nabídla slizká stěna; konečně překážka pod mou rukou ustupovala. Znovu jsem zamířil vzhůru a opřel se do desky či dveří hlavou, přičemž rukama jsem se vzpíral o zed'. Shůry nepronikalo žádné světlo, a jak jsem zdvíhal ruce, poznával jsem, že má cesta pro tuto chvíli ještě není u konce; neboť deska byla padacími dveřmi v otvoru, který mě uvedl do jakési kamenné síně, širší, nežli byla věž dole. Nepochybně jsem se ocitl v jakési vznosné a prostorné komnatě. Opatrně jsem se protáhl nahoru, snaže se zabránit padacím dveřím, aby zapadly zpět, ale to se mi nepodařilo. Sotva jsem vyčerpán spočinul na kamenné podlaze, uslyšel jsem hrozivou ozvěnu jejich pádu, ale doufal jsem, že bude-li to nutné, dokážu je nadzdvihnout.

Věřil jsem, že jsem nyní úžasně vysoko, vysoko nad prokletým větvovým lesem. Ztěžka jsem povstal ze země a tápavě se vydal k oknům, odkud bych snad zahlédl poprvé nebe, měsíc a hvězdy, o kterých jsem čítal. Ale byl jsem zklamán, protože jedině, co jsem našel, byly ohromné mramorové bloky, na nichž byly uloženy ohavné podlouhlé bedny podivné velikosti. Zvažoval jsem a hloubal, jakápak asi starobylá tajemství mohou prodlévat v této vysoko položené komnatě, po věky oddělené od hradu pod ní. Pak nečekaně mé ruce nahmataly výklenek s hrubě tesaným portálem. Bylo zamčeno, ale ohromný nápor síly, kterým jsem překonal dosud všechny překážky, mi pomohl dveře odtlačit. Cítil jsem, jak se mě zmocňuje vzrušení, jaké jsem dosud nepoznal; neboť několik kamenných schodů, stoupajících ode dveří, bylo zalito světlem poklidně proudícím skrz obdobnou železnou mříž. Byl to měsíc, který jsem zatím nikdy neviděl, krom ve snu a v neurčitých vidinách, které jsem se neodvažoval nazvat vzpomínkami.

The Outsider

OBSAH

V DĚDĚNĚC 4

PICKMANŮV MODEL 12

HUDBA ERICHA ZANNA 14

VOLÁNÍ CTHULHU 15

i. HRŮZNÝ BASRELIEF 15

ii. VPRÁVĚNÍ INSPEKTORA LEGRASSE 19

iii. ŠÍLENSTVÍ V ZESLÉ Z MOŘE 33

KRUS VE ZDĚCH 103